

22 Enero, 2017

48
CULTURA
22.01.2017

'DOMUS ARTIS' MONTSE FRISACH

Caminar entre la pintura i el cinema

Des del seu taller a Sabadell, Isidre Manils explora el món de la imatge amb ull cinematogràfic però reivindicant l'ofici tradicional de pintor

El lluminós espai està presidit per una tela immensa, 'Les portes del paradís', que d'entrada enganya a la nostra percepció: és una fotografia?

Isidre Manils (Mollet del Vallès, 1948) sempre diu que li deu més a Hitchcock que a Picasso. I és normal, tenint en compte que es va criar en una casa al costat del cinema, propietat del seu avi, el Cine Ateneo de Mollet. Des de la seva habitació sentia les pel·lícules que s'hi projectaven i a l'estiu, quan al cinema s'obrien les finestres per evitar la calor, Manils, fins i tot, podia veure des de casa part de la pantalla. També solia jugar entre les butaques de la sala. Va ser, assegura "una infància privilegiada", en un temps en què el cinema s'emetia en pantalles gegants. Però malgrat que la màgia del Technicolor i el glamur de les estrelles de l'època daurada de Hollywood van calar a fons en la retina del nen Isidre Manils i malgrat no haver visitat museus, als 8 anys ja tenia clar que volia ser pintor. La seva pintura, però, ja no es podria despendre mai de l'influx de la imatge en moviment. En Manils, pintura i cinema són vasos comunicants.

Amb un davantal llarg tacat de pintura, és com ens rep Isidre Manils al seu actual taller, al centre de Sabadell. Comparteix l'espai amb les sales d'una acadèmia de dansa, la música de la qual l'acompanya quan hi ha classes a la tarda. Al matí, però, amb el sol entrant matisat per les clarabories de l'estudi, sona música clàssica d'una cadena de ràdio. L'espai és agradable i acollidor i més li val, perquè explica que cada dia hi arriba cap a les 8 del matí, i excepte per la pausa del dinar, s'hi està fins a les 8 o les 9 del vespre. Sol. És la soledat inherent a la creació.

El lluminós espai està presidit per una tela immensa de 5m x1,60, *Les portes del paradís*, que d'entrada enganya a la nostra percepció: és una fotografia? Res d'això, és pura pintura, encara que no es mou en el territori de l'hiperrealisme sinó en el de la imatge mig somniada, mig imaginada, o potser percebuda en un estat de vigília.

"Un efecte de no matèria", en paraules del mateix artista. Al centre de l'obra, dues paraules amb un efecte de llum de nou vermell: *No trespassing*, en al·lusió a un poema de Carles Hac Mor titulat *Traspasseu-ho*. L'obra, que ha comportat a Manils dos anys de treball, s'exposarà, entre d'altres, en una exposició que s'obrirà al 2 de març al Centre Cultural La Mercè de Girona, en el marc del cicle ItinerART de la Fundació Vila Casas.

En un altre gran pany de paret, Manils ha penjat, de manera ordenada i escrupolosa, una sèrie d'obres de petit format, que actuen com pseudoesbossos i com a exercicis previs per a obres posteriors. El collage i la pintura s'integren perquè el concepte d'imatge trobada té una gran importància en l'obra de Manils. El poeta Carles Hac Mor havia definit Manils com "un pintor conceptual", encara que pugui semblar paradoxal perquè l'artista no concep el seu treball sense la importància

de la feina manual i de l'habilitat. En les seves llargues jornades a l'estudi, combina la pintura i el dibuix amb la recerca i retallada d'imatges trobades en revistes i publicacions diverses. D'aquesta manera, a partir de tires de paper enganxades, Isidre Manils ha concebut una obra filmica, *91 m*, que es veurà per primer cop a la mostra de Girona. La pel·lícula és un rotlle de paper, que es pot visualitzar tal com és en un curiós aparell, dissenyat per Josep Andrés i construït per l'escultor Antoni Marquès, que imita els antics ginyos del cinema primitiu. El film és "una associació d'imatges, una mena de travelling continu, sense història". Per facilitar la visualització de la pel·lícula, s'està realitzant una versió en vídeo de la peça, de dues hores de durada, que també es projectarà a l'exposició gironina.

No és el primer cop que Manils entra directament a realitzar una obra filmica. En el moment més conceptual de la seva trajectòria va realitzar una pel·lícula, juntament amb Ferran Garcia Sevilla, Ramon Herrerros i Núria Vidal, titulada *Imatge*, un film que malauradament està perdut. Després de l'educació instintiva que Manils va tenir al cinema familiar, l'artista va descobrir més tard el cinema d'autor, que també ha exercit una gran influència en la seva pintura. Els cartells de Carl Theodor Dreyer i Yasujiro Ozu que pengen a l'entresol del seu estudi són la prova de la seva admiració per aquests realitzadors.

En el passeig per l'estudi, Manils, que aquests dies participa en l'exposició *La maduresa del dibuix* a la galeria Sicart de Vilafranca del Penedès, ens fa parar davant una lluminosa pintura de fons blau amb uns cabells voleiant. Amb unes senzilles ulleres de 3D, observem el quadre i de sobte la imatge pren relleu. Va ser un descobriment casual perquè l'artista no buscava aquest efecte. De nou, els camins entre cinema i pintura s'entrecruen. *

Manils prepara una exposició a Girona

Art

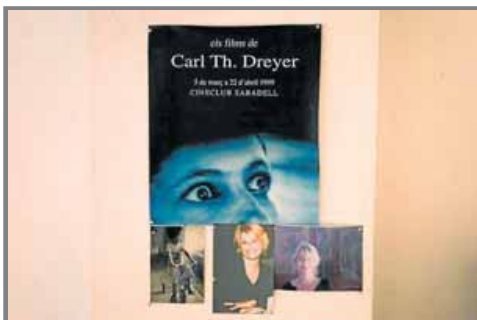
22 Enero, 2017

49
CULTURA

22.01.2017

Isidre Manils, assegut davant de la gran tela 'Les portes del paradís'. Al costat i a sota, pinzells i tubs de pintura. La tela dels cabells voleiant es veu en relleu si es mira amb unes ulleres 3D. A la paret de l'entresolat, cartell de Dreyer, acompanyat per algunes fotos familiars. A sota, a l'esquerra, la pel·lícula de paper '91 m'; i a la dreta, dibuixos de portes ORIOL DURAN

Art